

„TORNADO“

Evo svjedočanstva mladića kome je po molitvi fra Ive ozdravila kralježnica, nakon čega se iz temelja promijenio on, i cijela njegova obitelj...

Tekst: M. T.

„Nisam htio ni čuti...“

Hvaljen Isus i Marija!
Zovem se Marko Tandarić. Imam 27 godina i dolazim iz Slavenskog Šamca. Moje se obraćenje dogodilo prije osam godina... Bio sam teški psovač, omiljen u društvu, imao sam sve, ali nisam imao Isusa...

Kako sam u pubertetu u jednoj godini naglo izrastao, imao sam problema s kralježnicom. Budio sam se s bolovima... Na pregledu u Beogradu, doktor mi je rekao da moram vježbati jer su mi lopatice zbog naglog rasta različite veličine; jedna je bila veća od druge za 1 – 2 cm. Trebao sam, dakle, vježbati više godina kako bi mi se mišići lopatice ispravili...

Majka mi je tada rekla za fra Ivu u Tolisi, i da je ondje prelijepo. Iako je moja obitelj u vjeri, ja nisam htio ni čuti za fra Ivu, niti sam imao pojma tko su karizmatici. Ipak, na majčin nagovor, iako ni tata nije bio za, uputili smo se onamo.

U trenutku, osjetio sam kao da je u mene ušao „tornado“ – kao da me netko spojio na milijun volti. Osjetio sam takvu radost, silu Duha Svetoga koja je promijenila moje srce. Aleluja!

„Kao da je u mene ušao „tornado““

U Tolisi se skupilo vrlo mnogo ljudi. U crkvi smo se smjestili kod stupa, na koji sam se naslonio jer me kralježnica užasno boljela. U jednom trenutku susreta, fra Ivo je rekao neka podignu ruke svi koje boli kralježnica. Sramio sam se, i tek sam malo podigao ruku.

Usljedila je molitva u Ime Isusovo za ozdravljenje kralježnice. U trenutku, osjetio sam kao da je u mene ušao „tornado“ – kao da me netko spojio na milijun volti. Ljudi moji, bio sam izvan sebe. Srce mi je lupalo „sto na sat“. Osjetio sam takvu radost, silu Duha Svetoga koja je u trenu promijenila moje srce. A bol u kralježnici – odjednom je nestala i otada nemam ama baš nikakvih problema: lopatica se vratila na mjesto. Aleluja!

„Zahvaljaj Isusu u svom srcu“

Nakon molitve spoznanja, fra Ivo je nabrajao tko je ozdravio. Među svim tim imenima prozvao je i mene. Rekao je: „Ovdje je jedan Marko koji je doživio veliku milost Božju“. Iako je ondje bilo nekoliko tisuća ljudi, jednostavno sam znao da sam to ja. Zatim je fra Ivo rekao neka me Krv Kristova sasvim opere, na što sam pao na koljena i počeo plakati kao mala beba...

A onda mi je odjednom iz nosa snažno počela teći krv i u trenu se ispred mene stvorila lokva promjera pola metra. Ruke i majica bili su mi krvavi, potpuno sam se smeo. Nisam bio ni svjestan što mi se dogodilo.

Bol u kralježnici – odjednom je nestala i otada nemam ama baš nikakvih problema: lopatica se vratila na mjesto. Aleluja!

Nakon što je susret završio, fra Ivo je otišao među ljude i svi su htjeli doći do njega. Mama je vidjela kako izgledam... Ona i tata plakali su. Tražili su fra Ivu želeći ga pozdraviti: moj je tata radio s njim prije rata, dok fra Ivo još nije bio svećenik, i otada se nisu vidjeli. Kad su ga napokon pronašli, srdačno su ga pozdravili i porazgovarali s njim, dok sam ja stajao podalje, po strani. I bio sam siguran da pričaju o meni... A tada se fra Ivo kroz onu gužvu uputio prema meni, nasmiješio mi se te mi pružio ruku, govoreći: „E, jesam te, hahaha, pa ti si taj Marko kojeg sam prozvao. Zahvaljaj Isusu u svom srcu.“ Kasnije, na povratku kući, pitao sam roditelje što su rekli fra Ivi za mene. Odgovorili su mi: „Ništa, nismo stigli.“ A ja sam na tom susretu prvi put vidio fra Ivu...!

Tada sam obećao Gospodinu da više nikada neću psovati njegovo sveto ime. I nisam, evo, prošlo je otada osam godina. Drugi sam čovjek a obratila se i cijela moja obitelj. Tako je divno što je naš Bog živ i što me pronašao. To mi je najljepši dan u životu. Nedavno sam se oženio. Hvala ti, Isuse, što si tako čudesan. Ti i ja, ja i ti, možemo sve! Aleluja!